

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

© Министерство на правосъдието на Република България, mjs.bg. Разрешението за повторно публикуване на този неофициален превод е предоставено единствено за целите на включването му в базата данни HUDOC на ЕСПЧ.

© Ministry of Justice of the Republic of Bulgaria, mjs.bg. Permission to re-publish this non-official translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

СЪВЕТ НА ЕВРОПА

ЕВРОПЕЙСКИ СЪД ПО ПРАВАТА НА ЧОВЕКА

ПЕТО ОТДЕЛЕНИЕ

ДЕЛО ВЪЛКОВ срещу БЪЛГАРИЯ

(Жалба № 72636/01)

РЕШЕНИЕ

СТРАСБУРГ

8 януари 2009 г.

ОКОНЧАТЕЛНО

08/04/2009

Решението може да претърпи корекции по формата.

По делото „Вълков“ срещу България,

Европейският съд по правата на човека (Пето отделение), на заседание в състав:

Пеер Лоренцен, *председател*,

Райт Марусте,

Карел Юнгвирт,

Ренате Йегер,

Марк Вилиджър,

Изабел Беро-Льофевр,

Миряна Лазарова Трайковска, *съдии*,

и Клаудия Вестердик, *секретар на отделението*,

След като заседава при закрити врата на 2 декември 2008 г.,

Постанови следното решение, прието на горепосочената дата:

ПРОЦЕДУРА

1. Делото е заведено по жалба (72636/01) срещу Република България, подадена на 1 февруари 2001 г. в Европейския съд по правата на човека на основание на член 34 от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи („Конвенцията“) от българския гражданин г-н Миньо Георгиев Вълков („жалбоподател“).

2. Жалбоподателят, на когото е предоставена правна помощ, се представлява от г-н Екимджиев и г-жа К. Бончева, адвокати в Пловдив. Българското правителство („Правителството“) се представлява от своите агенти, г-жа М. Пачева и г-жа М. Коцева от министерството на правосъдието.

3. Жалбоподателят се оплаква по-специално от прекалено голямата продължителност на наказателното производство срещу него и че е нарушена неприкосновеността на личния му живот поради прекратяването на функциите му в Министерството на вътрешните работи без обезщетение и невъзможността в този момент да подаде оставка поради текущото наказателното производство.

4. На 29 ноември 2005 г. Съдът решава да уведоми Правителството за подадената жалба. Като се основава на член 29 § 3 от Конвенцията, Съдът решава освен това да разгледа едновременно допустимостта и съществуването на жалбата.

5. Поради оттеглянето на съдия Калайджиева, избрана от името на България, от разглеждането на делото (член 28 от правилника на Съда), на 1 октомври 2008 г. Правителството определя друг избран съдия, съдия Лазарова Трайковска, да участва в заседанията на нейното място (член 29 § 1 а) от Правилника).

ОТНОСНО ФАКТИТЕ

I. ОБСТОЯТЕЛСТВА ПО ДЕЛОТО

6. Жалбоподателят е роден през 1953 г. и живее в Ямбол.

A. Наказателното производство срещу жалбоподателя

7. Жалбоподателят е имал звание подполковник в националната полиция и е заемал длъжността ръководител на отдел „Криминална полиция“ в районното управление на ямболската полиция.

8. На 30 януари 1996 г. срещу него е открито разследване за злоупотреба с власт и фалшификация. Обвиняват го по-специално във вземане на подкупи от жертвите на престъпления, за да започне наказателно преследване на извършителите на тези престъпления.

9. На 1 февруари 1996 г. на жалбоподателя е наложена мярка за неотклонение „временно задържане под стража“. Със заповед на началника на отдел „Полиция“ той е временно отстранен от длъжност, считано от тази дата, със запориране на заплатата му.

10. На другия ден, той е хоспитализиран по спешност заради мозъчен кръвоизлив. Неговите адвокати искат от военния следовател да бъдат информирани и да имат възможност да участват във всички следствени действия. На 28 февруари 1996 г. следователят им съобщава за своя отказ да удовлетвори искането им.

11. През февруари и март 1996 г. са разпитани свидетели. През март 1997 г. и март 1998 г. са проведени нови разпити. Освен това е наредено да бъдат извършени две експертизи на 30 юни и на 10 юли 1998 г.

12. Жалбоподателят е разпитан през юли 1998 г. във връзка с нови улики срещу него. На 15 юли 1998 г. той се запознава със съдържанието на преписката по разследването. Неговите искания за нови следствени действия остават без последствие.

13. Впоследствие е съставен обвинителен акт. На 7 декември 1998 г. съдията докладчик установява, че процедурните права на жалбоподателя не са били зачетени, и връща преписката в прокуратурата за допълнително разследване.

14. Лицето е разпитано на 14 май, 1 юли и 23 ноември 1999 г. През 2001 г. е издаден нов обвинителен акт, на дата, която не е съобщена.

15. На 28 април 2001 г. преписката е върната в прокуратурата от съдията докладчик за доразследване. Пзовавайки се на приложимата съдебна практика, съдията докладчик дава инструкция на прокурора да бъдат извършени някои експертизи.

16. На 22 май и 15 юни 2001 г. е наредено да се извършат експертизи.

17. На 10 септември 2001 г. делото е предадено на съда. След това са били отложени две заседания по искане на един от адвокатите на жалбоподателя. На заседанието от 20 ноември 2001 г. Сливенският военен съд връща преписката на прокуратурата.

18. Уликите срещу жалбоподателя са променени на 14 декември 2001 г. и на 28 октомври 2002 г. на 1 февруари 2003 г. лицето е изпратено пред Сливенския военен съд.

19. На 7 април 2003 г. делото е отложено поради отвод на съдебните заседатели, определени да участват в процеса. На 15 и 26 май 2003 г. са проведени заседания.

20. С решение от 16 юни 2003 г. Сливенският военен съд признава жалбоподателя за виновен, прилага разпоредбите относно съвкупност на престъпления и произнася условна присъда три години лишаване от свобода.

21. На 25 март 2004 г. Военният апелативен съд отхвърля обжалването, заведено от лицето.

22. С решение от 11 март 2005 г. Върховният касационен съд уважава внесената от жалбоподателя жалба и касира решението поради липса на мотиви. Върховният съд в действителност счита, че в обвинителния акт, предявен на обвиняемия, не са описани точно отправените към него обвинения, и връща преписката на прокуратурата.

23. На 15 декември 2005 г. е съставен нов обвинителен акт и някои улики срещу жалбоподателя отпадат.

24. Сливенският военен съд насрочва заседание за 18 януари 2006 г., което е отложено по искане на жалбоподателя. Заседанието от 22 февруари 2006 г. е отложено поради нередовно призоваване на някои свидетели.

25. С решение, постановено на 30 юни 2006 г., жалбоподателят е признат за виновен и осъден условно на две години лишаване от свобода.

26. На 15 ноември 2006 г. Военният апелативен съд отменя това решение с мотива, че в обвинителния акт не са описани точно обвиненията, отправени към лицето. Делото е върнато на прокурора.

Б. Професионален статут на жалбоподателя

1. Жалби срещу заповедта за отстраняване от длъжност на жалбоподателя

27. На 9 декември 1998 г. жалбоподателят сезира началника на Регионалната дирекция на министерството на вътрешните работи за жалба срещу заповедта от 1 февруари 1996 г. Той твърди, че въпросната заповед е нищожна с мотива, че началникът на отдел

„Полиция“ не е оправомощен да издава заповед за отстраняването му от длъжност. Освен това, на 16 декември 1998 г. той изпраща на министъра на вътрешните работи жалба със същото съдържание.

28. Жалбоподателят е информиран за отхвърлянето на исквете му на 5 януари и на 25 февруари 1999 г.

29. На 5 май 1999 г. той внася във Върховния административен съд иск за отмяна на заповедта от 1 февруари 1996 г. Първоначално жалбата му е обявена за недопустима. След обжалване от страна на жалбоподателя на 28 февруари 2000 г. решението за недопустимост е отменено от Върховния административен съд в състав от петима съдии и делото е върнато в Ямболския районен съд.

30. С решение от 3 май 2000 г. районният съд отхвърля искането на жалбоподателя, считайки, че неговите аргументи относно липсата на правомощие на началника на отдел „Полиция“ не могат да бъдат приети с оглед на действащото законодателство към момента на настъпване на фактите. На 21 ноември 2000 г. това решение е потвърдено от Върховния административен съд, който се произнася като последна инстанция. Върховната съдебна инстанция счита, че приложимите вътрешни разпоредби, взети в цялост, предоставят на въпросния орган правомощието да нарежда отстраняването от длъжност на жалбоподателя.

31. Той внася искане за възобновяване на производството, което е отхвърлено на 24 април 2001 г. от Върховния административен съд в различен състав.

2. Опити на жалбоподателя да подаде оставка

32. В своята жалба от 16 декември 1998 г. срещу заповедта за отстраняване от длъжност жалбоподателят подава оставка пред министъра на вътрешните работи. На 25 февруари 1999 г. той е информиран, че съгласно член 141, алинея 2 от Правилника за прилагане на Закона за министерството на вътрешните работи от 1998 г. оставката му не може да бъде приета, тъй като е бил отстранен от длъжност поради текущо наказателно производство.

33. С решение от 23 юли 1999 г. Върховният административен съд отменя въпросната разпоредба, която счита за несъвместима с повисшите законови и конституционни норми. Върховният съд счита поспециално, че спорното правило накърнява правото на труд и на свободен избор на професия, гарантирани от Конституцията за неограничен период във времето, и следователно е несъразмерно спрямо целта за гарантиране на доброто функциониране на правосъдието.

34. На 20 септември и на 5 ноември 2001 г. жалбоподателят възобновява своето искане за оставка. Неговите постъпки пред министъра на вътрешните работи остават без последствие поради

въвеждането на нова алинея 3 в член 253 от Закона за министерството на вътрешните работи, съгласно която временно отстранените служители не могат да бъдат освободени от длъжност по собствено искане, докато тече срокът на отстраняването им.

35. Въпросната разпоредба е отменена на 21 февруари 2003 г. На 18 април 2003 г. жалбоподателят предявява своите права на пенсия.

36. На 9 юни 2003 г. министърът уважава искането му и лицето излиза в пенсия на 10 юни 2003 г.

II. РЕЛЕВАНТНО ВЪТРЕШНО ПРАВО И ПРАКТИКА

Статутът на служителите на националната полиция

37. Към момента на настъпване на фактите този статут е уреден от Закона за Министерството на вътрешните работи от 1991 г., след това от нов закон за Министерството на вътрешните работи, приет през декември 1997 г. и отменен на 1 май 2006 г., както и от нормативни актове за прилагане на тези закони, а именно министерско постановление от 1993 г. относно назначаването, преназначаването и прекратяването на функциите на служителите на министерство на вътрешните работи, след това и Правилника за прилагане на Закона за Министерство на вътрешните работи от 30 септември 1998 г.

38. По-специално служителите на министерство на вътрешните работи не могат да изпълняват друга държавна служба, да извършват търговска дейност или да бъдат служители на друго място (член 78а от закона от 1991 г., приет през ноември 1996 г., член 213 от закона от 1997).

Б. Прекратяване на служебните правоотношения и отстраняване от длъжност

39. Обвиняеми или с мярка за неотклонение служители на Министерство на вътрешните работи са били временно отстранявани от длъжност с решение на техния началник (член 48, алинея 2 от постановлението от 1993 г. и член 392, алинея 1 от Наказателно-процесуалния кодекс от 1974 г.)

40. Член 141 от Правилника за прилагане на Закона за Министерството на вътрешните работи от 1998 г. предвижда, че в срока на отстраняване от длъжност отстраненият служител не може да бъде освободен от служба, дори по собствено искане. Тази част от текста е отменена от Върховния административен съд на 23 юли 1999 г. Тогава в член 253, алинея 3 от Закона за Министерството на

вътрешните работи е въведена сходна разпоредба на 7 април 2000 г., а след това е отменена на 21 февруари 2003 г.

41. След изменение на член 392 от Наказателно-процесуалния кодекс от 1974 г., влязло в сила на 2 януари 2000 г., съдът, по мотивирано искане на началника на отдела или на органите за съдебно преследване, става единственият орган, оправомощен да налага мярка за отстраняване по отношение на лицата, на които не е наложена мярка за неотклонение „временно задържане под стража“.

ПРАВНИ ИЗВОДИ

I. ОТНОСНО ТВЪРДЯНОТО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 6 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

42. Жалбоподателят твърди, че продължителността на наказателното производство по случая е превишил разумния срок, предвиден в член 6 § 1 от Конвенцията, който гласи:

Всяко лице, при решаването на основателността на каквото и да е наказателно обвинение срещу него, има право на (...) гледане на неговото дело в разумен срок от (...) съд (...).

43. Правителството оспорва тази теза. То подчертава, че процедурата е протекла в най-кратки срокове с оглед на естеството на уликите и на професионалния статут на жалбоподателя във фазата на предварителното разследване.

44. Жалбоподателят възразява, че процедурата продължава вече повече от десет години и че наскоро делото отново е било върнато във фазата на предварителното разследване. Той твърди, че това положение се дължи на причини, които са изцяло независими от него, като например пасивността на властите, множеството връщания поради процедурни нередности и забавянията, настъпили вследствие на тези връщания.

A. Относно допустимостта

45. Съдът установява, че тази жалба не е явно неоснователна по смисъла на член 35 § 3 от Конвенцията. Освен това той подчертава, че няма други причини тя да бъде обявена за недопустима. Поради тази причина тя следва да бъде обявена за допустима.

Б. По същество

46. Съдът посочва, че наказателното производство срещу жалбоподателя е започнало с неговото привличане като обвиняем на 30 януари 1996 г. Към момента на последното съобщение на страната ищец, през декември 2006 г., това производство отново е било висящо във фазата на предварителното разследване. Към тази дата продължителността му е била десет години и десет месеца.

47. Съдът припомня, че разумният характер на продължителността на едно производство се преценява в зависимост от обстоятелствата по делото и с оглед на критериите, утвърдени от съдебната практика на Съда, по-специално сложността на делото, поведението на жалбоподателя и на компетентните органи (вж. освен много други Пелисие и Саси срещу Франция [GC], № 25444/94, § 67, ЕСПЧ 1999-II).

48. Съдът допуска, че настоящото дело, което се отнася за улики за пасивна корупция, е с известна сложност.

49. Що се отнася до поведението на жалбоподателя, в делото няма елементи, показващи, че той е виновен за големи закъснения.

50. От друга страна Съдът установява, че натоварените с разследването органи са били в основата на няколко значителни закъснения. Така преписката е била връщана пет пъти на компетентния прокурор заради процедурни нередности. Два пъти юрисдикциите от по-висша инстанция са изразили становище, че правната квалификация на обвинението не е била достатъчно точна. Без да е необходимо да разглежда основателността на всяко от направените връщания, Съдът установява, че те са довели до обезсмисляне на проведеното до сега съдебно производство.

51. В заключение Съдът счита, че вътрешните органи не са изпълнили задължението си да вземат решение относно делото на жалбоподателя в разумен срок.

52 Следователно е налице нарушение на член 6 § 1.

II. ОТНОСНО ТВЪРДЯНОТО НАРУШЕНИЕ НА ЧЛЕН 8 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

53. Жалбоподателят се оплаква, че не му е била дадена възможност да подаде оставка в Министерството на вътрешните работи, докато му е наложена мярката за временно отстраняване от длъжност, и че наказателното производство срещу него е висящо, вследствие на което той не е можел нито да работи в министерството и да получава заплатата си, нито да си намери друга работа. Той се позовава на член 8 от Конвенцията, който гласи:

„1. Всеки има право на неприкосновеност на личния и семейния си живот, на жилището и на тайната кореспонденцията.

2. Намесата на държавните власти в упражняването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите“.

Относно допустимостта

54. Жалбоподателят твърди, че спорната мярка представлява намеса в правото му на неприкосновеност на личния му живот. Освен това той подчертава, че за него тя е имала сериозни последици, абсолютно несъразмерни спрямо евентуална законова цел. Той посочва, че в продължение на повече от три и половина години не му е била дадена възможност да подаде оставка и следователно да извършва друга платена дейност, за да може да издържа семейството си.

55. Правителството не оспорва, че е имало намеса в упражняването на правата на жалбоподателя, но то счита, че правото на неприкосновеност на личния му живот не е било нарушено, тъй като текстът на член 141, алинея 2 от Правилника за прилагане на Закона за Министерството на вътрешните работи от 30 септември 1998 г. е бил отменен с решение на Върховния административен съд от 23 юли 1999 г.

56. Съдът подчертава, че жалбоподателят се оплаква, че е бил лишен от възможността да заема своя пост на длъжностно лице или да намери друга работа за известен период от време, възможности, които, Съдът припомня, по принцип не са гарантирани от Конвенцията (Глазенап срещу Германия, решение от 28 август 1986 г., серия А, № 104, стр. 26-27, §§ 49 и 53, и Козиек срещу Германия, решение от 28 август 1986 г., серия А, №105, стр. 20-21, §§ 35 и 39; този принцип беше отново потвърден в решението Фогт срещу Германия от 26 септември 1995 г., серия А, № 323, стр. 22, §§ 43 и 44). Съдът обаче допуска, че поради размера си мерките, от които се оплаква жалбоподателят, са могли да засегнат неговия „личен живот“ (вж., *mutatis mutandis*, *Сидабрас и Джиаутас срещу Литва*, № 55480/00 и № 59330/00, §§ 47-48, ЕСПЧ 2004-VIII). Той посочва също така, че първоначално те не са били нито ограничени във времето, нито контролируеми от независим орган. Следователно личното положение на жалбоподателя изцяло е зависело от развитието на наказателното производство.

57. След това Съдът отбелязва, че от 1 януари 2000 г. едно изменение на Наказателно-процесуалния кодекс е предоставило на военния съд правомощието да нарежда или да отменя отстраняване от

длъжност на обвиняем служител на Министерството на вътрешните работи (параграф 40 по-горе). След тази дата жалбоподателят е имал възможност да се обърне към независим орган, с цел да получи отмяна на взетата срещу него мярка за отстраняване (*Каров срещу България*, № 45964/99, § 35, 16 ноември 2006 г.). Следователно след тази дата развитието на вътрешното право е отнело на жалбоподателя качеството на жертва на продължително нарушаване на неговите права, гарантирани от член 8 (вж. *mutatis mutandis*, *Грант срещу Обединеното кралство*, № 32570/03, § 41, 23 май 2006 г.). Следователно тази жалба е внесена при надвишаване на срока от шест месеца и следва да се отхвърли съгласно член 35 §§ 1 и 4 от Конвенцията.

III. ОТНОСНО ДРУГИТЕ ТВЪРДЕНИ НАРУШЕНИЯ

58. Жалбоподателят се оплаква и от несправедливостта на процедурата за отмяна на заповедта от 1 февруари 1996 г. Той счита, че вътрешните правораздавателни органи неправилно са заключили, че началникът на отдел „Полиция“ е оправомощен да нареди отстраняването му от длъжност.

59. Тъй като е релевантна в този случай, разпоредбата, спомената от жалбоподателя гласи следното:

Член 6

„Всяко лице при решаването на правен спор относно неговите граждански права и задължения (...) има право на справедливо (...) гледане на неговото дело (...) от (...) съд“.

60. Като допуска приложимостта на член 6 за настоящия случай (*Вилхо Ескелинен и други срещу Финландия* [GC], № 63235/00, § 62, ЕСПЧ 2007-...), Съдът припомня, че няма за задача да замества националните правораздавателни органи, които следва на първо място да тълкуват вътрешното законодателство (вж. решенията *Булут срещу Австрия* от 22 февруари 1996 г., *Recueil des arrêts et décisions* 1996-II, стр. 356, § 29, и *mutatis mutandis*, *Edificaciones March Gallego S.A. срещу Испания* от 19 февруари 1998 г., *Recueil* 1998-I, стр. 290, § 33). Неговата задача се свежда да проверява дали спорните решения са били взети при спазване на гаранциите, посочени в член 6 от Конвенцията, и дали не са приложени произволно. В случая нито един елемент от преписката не позволява на Съда да направи извода, че решенията, оспорвани от жалбоподателя, имат погрешен или произволен характер. Следователно тази жалба е явно неоснователна и следва да се отхвърли съгласно член 35 §§ 3 и 4 от Конвенцията.

61. Накрая жалбоподателят се оплаква от отказите на органите за съдебно преследване да разрешат на неговите адвокати да участват във всички следствени действия и да получат достъп до неговите искания за представяне на доказателства. Член 6 от Конвенцията, в приложимите си в случая разпоредби, гласи следното:

„1. Всяко лице при решаването на правен спор относно (...) основателността на каквото и да е наказателно обвинение срещу него има право на справедливо (...) гледане на неговото дело (...) от независим и безпристрастен съд (...)

3. Всяко лице, обвинено в извършване на престъпление, има минимум следните права:

(...)

б) да има достатъчно време и възможности за подготовка на своята защита;

(...)“

62. Съдът установява, че към датата на последното съобщение на жалбоподателя спорното производство все още е било висящо във фазата на предварителното разследване. Следователно не е налице изчерпване на всички вътрешноправни средства за защита съгласно член 35 § 1. Поради това тази част от жалбата следва да се отхвърли съгласно член 35 §§ 1 и 4 от Конвенцията.

ОТНОСНО ПРИЛОЖЕНИЕТО НА ЧЛЕН 41 ОТ КОНВЕНЦИЯТА

63. Съгласно член 41 от Конвенцията,

„Ако Съдът установи, че е имало нарушение на Конвенцията или на Протоколите към нея и ако вътрешното право на съответната Високодоговаряща страна допуска само частично обезщетение, Съдът, ако е необходимо, постановява предоставянето на справедливо обезщетение на потърпевшата страна.“

А. Вреди

64. Жалбоподателят претендира за 15 000 евро за нанесени неимуществени вреди.

65. Правителството не прави коментари.

66. Като взема предвид всички сведения, с които разполага, и като решава по справедливост, както се изисква в член 41 от Конвенцията, Съдът счита, че е уместно на жалбоподателя да се предоставят 5 500 евро за неимуществени вреди.

Б. Разноски по делото

67. Жалбоподателят претендира също така за 1 461,50 евро за разноските и разходите, направени по производството пред Съда. Той

представя разбивка на труда, извършен от неговия адвокат, възлизащ общо на двадесет часа с почасова ставка 70 евро, както и фактурите за пощенски разноси. Той представя също така декларация, с която иска сумите, предоставени разноските, да бъдат преведени директно на неговите адвокати, с изключение на сумата от 41,50 евро, която иска за възстановяване на пощенските разходи, които сам е направил във връзка с жалбата си пред Съда.

68. Правителството не е представило забележки.

69. Съгласно съдебната практика на Съда разноските на жалбоподателя могат да бъдат възстановени само доколкото е установена истинността им, необходимостта от тях и разумният им размер. В конкретния случай и с оглед на сведенията, с които разполага, и на посочените по-горе критерии, Съдът счита за разумна сумата от 1 461,50 EUR за всички разноси, от които следва да се приспадат сумите, отпуснати на лицето от Съвета на Европа като правна помощ, а именно 850 евро, и я присъжда на жалбоподателя.

В. Лихви за забава

70. Съдът счита за уместно лихвата за забава да се изчислява на основата на пределната ставка по заеми на Европейската централна банка, към която се добавят три процентни пункта.

КАТО ВЗЕ ПРЕДВИД ГОРЕПОСОЧЕНИТЕ СЪОБРАЖЕНИЯ, СЪДЪТ ЕДИНОДУШНО

1. *Обявява* жалбата за допустима що се отнася до оплакванията, извлечени от член 6 § 1 относно продължителността на наказателното производство, и за недопустима в останалата част;
2. *Установява*, че е налице нарушение на член 6, § 1 от Конвенцията;
3. *Отсъжда*
 - а) че държавата ответник трябва да заплати на жалбоподателя в срок от три месеца от датата, на която решението стане окончателно съгласно член 44 § 2 от Конвенцията, следните суми, които да се конвертират в български лева по курса към деня на разплащането:
 - i. 5 500 евро (пет хиляди и петстотин евро) за неимуществени вреди, плюс евентуалната сума за данъци,
 - ii 611,50 евро (шестстотин и единадесет евро и петдесет евроцента) за разноси и съдебни разходи, от които 570 евро

(петстотин и седемдесет евро) следва да се преведат по банковата сметка, посочена от адвокатите на жалбоподателя в България, плюс евентуалната сума за данъци, дължими от жалбоподателя;

б) че от изтичането на упоменатия по-горе тримесечен срок до плащането се дължи проста лихва върху горепосочените суми в размер, равен на пределната ставка по заеми на Европейската централна банка, към която се добавят три процентни пункта;

4. *Отхвърля останалата* част от претенцията на жалбоподателя за справедливо обезщетение.

Изготвено на френски език и известно писмено на 8 януари 2009 г., в съответствие с член 77 §§ 2 и 3 от Правилника на Съда.

Клаудия Вестердик
Секретар

Пеер Лоренцен
Председател